

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

לפני כבוד השופט פנינה נויבירט

התובע:

דורון ג'מצי
ע"י ב"כ עוה"ד אלי הלם

נגד

הנתבע:

רון קופמן
ע"י ב"כ עוה"ד רון לוינטל

פסק דין

פתח דבר

1. התובע, מר דורון ג'מצי, הוא ספורטאי ותיק ובעל שם (להלן: "דורון"). הנתבע, מר רון קופמן, הוא איש תקשורת ושדרן ספורט ותיק ובעל שם (להלן: "רון").
  2. ביום 15.11.18, בין השעות 18:00 – 20:00, שודרה בתחנת הרדיו FM 103 תכנית הרדיו "תכנית הספורט" (להלן: "תכנית הרדיו"). במהלך תכנית הרדיו אמר הנתבע אמירות שונות ביחס לתובע. מספר שעות לאחר שידור תכנית הרדיו, פורסם ברשת החברתית "טוויטר" פרסום אודות התובע (להלן: "הפרסומים"). בגין הפרסומים הגיש התובע כנגד הנתבע קובלנה פלילית בשל פרסום לשון הרע (ק"פ 10721-12-18). הנתבע, מצידו, הגיש כנגד התובע קובלנה פלילית, וזאת בגין איומים שהשמיע התובע נגדו כשבעה חודשים קודם לתכנית הרדיו, ביום 9.4.18, במהלך שידור תכנית טלוויזיה בערוץ הספורט (ק"פ 15185-08-19). שני ההליכים אוחדו וניתנו בהם הכרעות דין, בגדרן זוכו הצדדים מהעבירות שיוחסו להם.
- התובע הגיש תביעה כספית זו, לפיצוי בגין הפרסומים, בהתאם לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. נוכח ההליך הפלילי שהתנהל, ובהתאם להוראות סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, הסכימו הצדדים כי בית המשפט יכריע בתביעה ללא שמיעת עדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

טענות הצדדים

תמצית טענות ג'מצי

3. לטענת דורון, רון לא הכחיש הפרסומים, והם עולים כדי לשון הרע. לפרסומים נחשפו מאזיני תכנית הרדיו, כ-125,000 איש, אלפי מאזינים ברשת החברתית "פייסבוק" וכן משתמשי הרשת החברתית "טוויטר".

אין לקבל את הטענה למעשה בית דין והשתק פלוגתא בגין ההליך הפלילי, שכן בית המשפט האזרחי רשאי להסתמך על ממצאים עובדתיים שנקבעו במשפט הפלילי, אך אינו מחוייב לקביעות בית המשפט בהליך הפלילי, בפרט בהינתן נטל ההוכחה השונה בהליך אזרחי ובהליך פלילי.

גידופים חמורים מהווים לשון הרע, גם אם נאמרו במסגרת תכנית ספורט. אין להכשירם בטענה כי עיתונות הספורט ידועה בשפתה הבוטה, ואין לראות בכך משום זוטי דברים.

הגנת תום הלב אינה חלה במקרה זה, שכן רון חרג באופן מהותו מהמצופה ממנו כעיתונאי. אין להצדיק התנהלות רון בטענה כי קונטר נוכח איומים שהופנו כלפיו ע"י דורון אף אין לקבל הטענה בדבר קיזוז בגין האיומים הנטענים. האיומים הנטענים מוכחשים, ומכל מקום ממועד פרסומם הנטען ועד לפרסומי לשון הרע חלפו כשבעה חודשים.

הפרסומים נעשו באופן מתוכנן ולא ספונטני, וזאת ממניע של נקמה ובכוונה לפגוע בדורון. מדובר בשבעה פרסומים בשני מקרים שונים, ומכאן שדורון זכאי לפיצוי בסך של 300,000 ₪, ואף מעבר לכך.

תמצית טענות רון

4. עסקינן באמירה ספונטית, בת מספר שניות, אשר נאמרה לפני מספר שנים, במסגרת תכנית יצרית העוסקת בספורט. התביעה הוגשה בשיהוי ניכר ועוסקת בזוטי דברים.

דורון החליט לרדוף אחר רון, לא הסתפק בהגשת קובלנה פלילית שנדחתה ובהגשת ערעור שנמשך, והגיש התביעה דן.

האמירות שאמר רון בתכנית הרדיו חוסות תחת הגנת תום הלב, ועולות כדי מסכת אחת, ולא פרסומים שונים כפי שנטען. הפרסומים לא נאמרו בחלל הריק, כי אם בתגובה לתיאור התנהגות בלתי ספורטיבית ואלימה מצד דורון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

דורון לא פעל להקטין את נזקיו. הוא דחה את ההצעה לעלות לשידור ואף לא דרש פרסום התנצלות, ומכאן שהפרסומים לא הטרידו אותו בזמן אמת.

יש לאמץ את המסקנות, העדויות, הממצאים והראיות בהליך הפלילי, ויש לראות בחלק מקביעות ההליך הפלילי משום מעשה בית דין והשתק פלוגתא, ובכלל זה הקביעות כי לא הוכח שהפרסום ברשת החברתית "טוויטר" נעשה ע"י רון וכי האמירות בתכנית הרדיו נאמרו בכוונה לפגוע.

אמירותיו של רון בתכנית הרדיו אינן אלא הבעת דעה אף אם וולגרית או בוטה, על אחת כמה וכמה עת הן נאמרו בפלטפורמה שזוהי השפה הנהוגה בה. בהתאם לפסיקה, קללות או אמירות גנאי ספונטניות אינן מזכות בפיצוי. זאת בפרט במקרה דנן, כאשר קודם לאמירתו, קנטר דורון את רון, ואחר שלא נגרם כל נזק בפועל לדורון.

מעבר לכך, יש לקזז מכל סכום שייפסק, אם ייפסק, פיצוי בגין הפרת חובה חקוקה, נוכח איומיו של דורון על רון.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ועיינתי בכל שהובא לפני, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין התביעה להתקבל בחלקה.

מעמד הקביעות בהליך הפלילי

6. הקובלנה הפלילית שהגיש דורון כנגד רון בגין פרסום לשון הרע (ק"פ 10721-12-18) והקובלנה הפלילית שהגיש רון כנגד דורון בגין איומים (ק"פ 15185-08-19) אוחדו בהליך פלילי אחד, וניתנו בהן הכרעות דין. לטענת רון, הקביעות שבהכרעת הדין שניתנה בקובלנה הפלילית שהגיש דורון (להלן: "הכרעת הדין"), לפיהן לא הוכח כי רון פרסם את הודעת הטוויטר, וכן לא היתה לרון "כוונה לפגוע" בפרסום בתכנית הרדיו – מהוות מעשה בית דין והשתק פלוגתא.

אמנם לפי ההסדר הדיוני שגיבשו הצדדים ואשר קיבל תוקף של החלטה ביום 30.3.22, הוסכם כי הצדדים יהיו רשאים להגיש את תימלולי הפרוטוקולים והכרעת הדין בהליך הפלילי וכן סיכומי טענותיהם בכתב בהליך זה, וכי על בסיס ראיות אלה והטיעונים בכתב תינתן ההכרעה (בהתאם להוראת סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, אודותיה ארחיב להלן). אך במקרה דנן אין בממצאי ההליך הפלילי ובמסקנותיו משום מעשה בית דין והשתק פלוגתא כנטען.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

7. בהתאם להוראת סעיף 42א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 ממצאים ומסקנות של פסק דין חלוט המרשיע נאשם יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם, אם המורשע או חליפו מהווה בעל דין בהליך האזרחי, כדלקמן:

42א(א) הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי.

קבלת ממצאים ומסקנות שבפסק דין הניתן בהליך פלילי כפופה, אם כן, למתן פסק דין חלוט ומרשיע כאשר אחד מבעלי הדין בהליך האזרחי הוא המורשע או חליפו.

8. לפי סעיף 24 לחוק איסור לשון הרע במשפט אזרחי בשל לשון הרע שנדון אחר שמשפט פלילי נגד אותו אדם בשל אותה לשון הרע הסתיים, רשאי בית המשפט להסתמך על הממצאים העובדתיים, כולם או מקצתם, שנקבעו במשפט הפלילי על פי הראיות שנגבו בו, בלי לחזור על גבייתן, כדלקמן:

24. במשפט אזרחי בשל לשון הרע שנדון לאחר שמשפט פלילי נגד אותו אדם בשל אותה לשון הרע נסתיים, רשאי בית המשפט להסתמך על הממצאים העובדתיים, כולם או מקצתם, שנקבעו במשפט הפלילי על-פי הראיות שנגבו בו, בלי לחזור על גבייתן.

הוראת סעיף 24 מקנה לבית המשפט בהליך האזרחי את האפשרות להסתמך על ממצאים עובדתיים שנקבעו במשפט פלילי (להבדיל מ"מסקנות פסק הדין", כלשון סעיף 42א(א) לפקודת הראיות). ההסתמכות על ממצאים עובדתיים כאמור נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט (ראו אורי שנהר, "דיני לשון הרע" (1997), עמ' 469). לשון סעיף 24 לחוק נסובה על "ממצאים עובדתיים" להבדיל מ"מסקנות פסק הדין" כקבוע בסעיף 42א לפקודת הראיות.

9. במקרה שלפני, הכרעת הדין זיכתה את רון ולא הרשיעתו, וממילא לא מתקיימים תנאי סעיף 42א(א) לפקודת הראיות להכרה בממצאים ובמסקנות הכרעת הדין כראיות לכאורה בהליך דנן. ההיגיון בקבלת ממצאים ומסקנות של פסק דין פלילי מרשיע וחלוט כראיה לכאורה בהליך אזרחי ברור, שכן ממצאים ומסקנות אלה הן מעבר לספק סביר. אך אין היגיון או צדק בקבלת ממצאים ומסקנות של פסק דין מזכה, שכן נטלי ההוכחה בהליך הפלילי שונים מנטלי ההוכחה בהליך האזרחי. די בקיומו של ספק סביר כדי להביא לזיכוי. אך קיימת אפשרות כי אף מי שזוכה יימצא חייב בהליך אזרחי (ראו ע"א 9057/07 דוד אפל נ' מדינת ישראל, פסקה 31 לחוות דעת השופט מלצר (פורסם במאגרים 02.04.2012)).

ראוי לעמוד, בהקשר זה, על ההבדלים בין הגדרת עוולה אזרחית של לשון הרע, לפי סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, לבין עבירת לשון הרע, לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע. האיסור הפלילי מתגבש רק מקום בו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

הוכח, מעבר לספק סביר, כי מדובר בפרסום לשון הרע בכוונה לפגוע בזולת. אך גם בגין פרסום שאין בו כוונה לפגוע עשויה לקום חבות אזרחית (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, פסקה 26 לחוות דעת השופטת פרוקצ'יה (פורסם במאגרים 12.11.2006). יסוד הכוונה לפגוע ייבחן אף בגדרו של הליך אזרחי, וזאת לצרכי הכרעה בשאלה האם יש מקום לחייב בכפל פיצוי בגין פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע. על נטל הוכחתה בהליך אזרחי ארחיב להלן).

בית המשפט עמד בהכרעת הדין על ההבחנה הברורה בין ההליך הפלילי להליך האזרחי, כאשר יסוד הכוונה מבדיל בין שני סוגי הליכים אלה ומשליך על האופן בו ייבחן אותן פרסום בכל אחד מההליכים (ראו, בין היתר, בפסקאות 15 – 16). על רקע האמור הבהיר בית המשפט, כי "אין זה חלק ממהותו של הליך פלילי, לקבוע כי התקיימו יסודות עוולה נזיקית אזרחית של לשון הרע כאשר לא מתקיימת אחריות פלילית" (פסקה 16). דברים אלה מחזקים הרושם כי אין תכלית באימוץ הקביעות שבהכרעת הדין בהליך דן.

10. עוד ראוי להפנות לחוסר העקביות שבטענותיו של רון בדבר אימוץ הקביעות שבהליך הפלילי. מחד גיסא, טען רון כי יש לאמץ את קביעות בית המשפט בהכרעת הדין בעניין האחריות לפרסום הודעת הטוויטר ו"כוונה לפגוע" בפרסום בתכנית הרדיו. מאידך גיסא, העלה רון טענות בדבר קינטור מצידו של דורון ובדבר זכאות לקיזוז הפיצוי שייפסק, בשל איומים שהשמיע דורון נגדו במהלך שידור תכנית טלוויזיה בערוץ הספורט, בגינם הגיש רון קובלנה פלילית נגד דורון, כמבואר לעיל. זאת על אף שבהכרעת הדין שניתנה בקובלנה הפלילית שהגיש רון מיום 12.12.19 זוכה דורון מאשמה, ונקבע כי רון לא הוכיח איומים שלא כדן מצידו.

רון לא סיפק הסבר להתעלמותו מהקביעות בעניין זיכוי של דורון, חרף טענותיו למעשה בית דין והשתק בגין הקביעות בעניין זיכוי הוא. התנהלות זו כשלעצמה מעמידה בספק את ההצדקה לאמץ באופן חד צדדי את הקביעות שבהכרעת הדין המזכות את רון.

הפרסומים מהווים לשון הרע

הפרסומים

11. התביעה נסובה על פרסומים בתכנית הרדיו וברשת החברתית "טוויטר". במהלך שידור תכנית הרדיו ביום 15.11.18, אגב שיח עם דוברים נוספים, בהם השדרן אריה מליניאק (להלן: "אריה"), אמר רון את הדברים הבאים על דורון:

"לא אדם חלאה תקשיב. תת חלאה..."

דורון ג'מצי הוא תת אדם באמת נפולת ריקבון של....

ערמה של רקמות רקובות שחבל על האוויר שהוא נושם ...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

בעיני דורון ג'מצי הוא טינופת שלא ברא השטן."

לטענת דורון, שעות מספר לאחר שידור תכנית הרדיו, פורסם הציוץ הבא ברשת החברתית "טוויטר":

"אוסף הרקמות המטונפות, דורון ג'מצי, שחבל על האויר שהוא נושם, משתמש במטריה של מכבי ת"א – לאיים על כל מי שאומר עליו את האמת. חבל, כי במקרה שלי זה לא יעזור לנפל הביולוגי הזה. שילמד לא לאיים כגנסטר צעצוע, תחת המטריה של שימון ודיויד. פוי בנאדם דוחה..."

12. רון לא הכחיש את האמירות שנאמרו על ידו בתכנית הרדיו, אך הכחיש כי פרסם את הודעת הטוויטר. אבחן תחילה האם ניתן לראות ברון משום אחראי לפרסום הודעת הטוויטר, ובהמשך האם הפרסומים בתכנית הרדיו ובהודעת הטוויטר עולים כדי לשון הרע.

רון אחראי לפרסום בטוויטר

13. כאמור, לטענת דורון, שעות ספורות לאחר שידור תכנית הרדיו, פרסם רון ציוץ בטוויטר מחשבונו האישי של רון, ובו אמירות המכוונות כלפי דורון, שצוטטו לעיל. לביסוס טענתו הציג דורון צילום של הפרסום, הנחזה להיות ציוץ מחשבונו האישי של רון.

דורון טען, כי מהתשתית הראייתית שהוצגה עולה, כי רון הוא האחראי לפרסום בטוויטר. רון, מצידו, הפנה להכרעת הדין, בה נקבע כי לא הוכח כי רון פרסם את הודעת הטוויטר.

אני מתרשמת, כי אכן הוכח כי רון הוא האחראי לפרסום בטוויטר. זאת חרף הקביעה בהכרעת הדין, כי לא עלה בידי דורון להוכיח ברף הראייתי הנדרש בהליך פלילי כי רון אחראי לפרסום בטוויטר.

14. כעולה מצילום הפרסום שצורף לכתב התביעה בהליך זה, מדובר בפרסום הנחזה להיות ציוץ מחשבונו האישי של רון, המכונה Ronkof1, תחת שם המשתמש @Ronkofman1, נושא תמונתו של רון. אמנם מדובר בצילום קטוע, תאריך הפרסום והתגובות לו לא הוצגו, אך בהינתן מכלול התשתית הראייתית, אודותיה ארחיב להלן, די בהצגת הפרסום במתכונת זו כדי לבסס המסקנה כי מדובר בפרסום אותנטי, וכי רון הוא שאחראי לפרסום.

תוכן הפרסום וסגנונו דומים לתוכן הפרסום בתכנית הרדיו ולסגנון הדברים שנאמרו בתכנית הרדיו. הפרסום בטוויטר מכיל מלל דומה למילים בהם השתמש רון בתכנית הרדיו ("אוסף הרקמות המטונפות", "חבל על האויר שהוא נושם"). מעבר לכך, בחקירתו בהליך הפלילי השתמש רון במילים "גנסטר צעצוע",

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

שהופיעו גם בפרסום בטוויטר, כדי לתאר את דורון (פרוטוקול הדיון בק"פ 10721-12-18, בעמ' 50, שורה 34), והדבר מהווה ראיה לכך שרון הוא האחראי לפרסום כנטען.

בנוסף, רון אישר בחקירתו, כי חשבונו מנוהל תחת הכינוי Ronkof1 ותחת שם המשתמש @Ronkofman1 (עמ' 55, שורה 7). הוא הבהיר, כי הוא מסכים עם תוכן הפרסום בטוויטר (עמ' 48, שורות 20 – 22), וכן הבהיר, כי כל התכנים המועלים בחשבון הטוויטר שלו מתואמים עימו, ובלשונו: "עוד לא קרה שפורסם טקסט בשמי שעוד לא הראו לי אותו קודם. הטקסט הזה אני רוצה לראות אותו פיזית" (עמ' 48, שורות 15 – 16).

מכאן שמבחינה צורנית, תוכנית וסגנונית, ניתן לזהות את הפרסום כפרסום מטעמו של רון.

15. רון נמנע מלמסור גרסה ברורה בשאלה האם הוא אחראי לפרסום בטוויטר. בחקירתו בהליך הפלילי רון לא אישר כי הוא אחראי לפרסום, אך גם לא שלל האפשרות כי הוא זה שפרסמו, ובלשונו: "איני יודע אם אני כתבתי או לא, זה לא הוצג לי, מדובר פה בדברים שהיו לפני שנה" (עמ' 59, שורה 30). רון אף סירב לבדוק בחשבון הטוויטר שלו האם הפרסום אכן הופיע בו, ונמנע מלהציג ראיות שברשותו, שבנקל יכולות היו להפריך הרושם בדבר ביצוע הפרסום על ידו. גם בסיכומי בהליך זה בחר רון שלא להתייחס כלל לתשתית הראייתית שהוצגה, והסתפק בהפנייה לקביעות שבהכרעת הדין, ואף בכך יש כדי לחזק הרושם כי רון הוא האחראי לפרסום.

אמנם בחקירתו בהליך הפלילי טען רון, כי דווח בידי מנהלי הדיגיטל של תכנית הרדיו לקיומם של כשישה חשבונות טוויטר מזוייפים, ובלשונו: "מנהלי הדיגיטל שלנו, דפנה רייף שכבר לא עובדת איתנו, שפתחה את הטוויטר בשנת 2017, מדווחים לי שיש משהו כמו 6 חשבונות מזוייפים שמפרסמים, התמונה שרואים פה נמצאת ברשתות החברתיות" (עמ' 48, שורות 7 – 10). אך טענה זו הועלתה בעלמא וכלאחר יד. רון לא הציג כל ראיה בעניין, ואף בחר שלא לחזור על טענה זו בסיכומיו, ומכאן שאין די בעצם העלאתה כדי לסתור הרושם בדבר אחריותו לפרסום בטוויטר כאמור.

16. כאמור, בהכרעת הדין נקבע כי לא הוכח ברף הראייתי הנדרש בהליך פלילי, כי רון אחראי לפרסום בטוויטר. עם זאת איני מוצאת כי יש בקביעה זו כדי לשנות מהמסקנה, כי אכן הוכח ברף הראייתי הנדרש בהליך אזרחי, כי רון אחראי לפרסום בטוויטר, כאמור.

כפי שביארתי לעיל, אין בקביעות שניתנו בהכרעת הדין כדי לחייב בהליך דנן, בהינתן כי הכרעת הדין שניתנה היא הכרעת דין מזכה, ובהתחשב בנטלי ההוכחה השונים בהליך הפלילי ובהליך האזרחי.

מסקנה זו מתחייבת ביתר שאת בעניין אחריות רון לפרסום בטוויטר. זאת מאחר שבהליך הפלילי הוצג הפרסום באופן חלקי, ללא פרטי החשבון, כינוי החשבון ושם המשתמש (ראו בפסקה 8 להכרעת הדין). מטעם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

זה נקבע בהכרעת הדין, כי אין בראיה שהוצגה "על מנת להסיק מהי זהות כותב ההודעה, השולח, מהי זהות בעל חשבון ה"טוויטר" בו נכתבה, או אף מהו המועד המדויק בו הועלתה ההודעה לרשת" (שם). יוער, כי במעמד ההוכחות ביקשה ב"כ דורון, מספר פעמים, להציג את הפרסום בטוויטר במסך המחשב, הכולל את כתובתו האישית של רון ואת תאריך הפרסום, אך בקשתה נדחתה (בהחלטות בעמ' 13, שורות 21 – 22; בעמ' 55, שורות 22 – 26, בעמ' 56, שורות 13 – 14 וכן בהחלטות נוספות שניתנו בהמשך הדיון). הכרעת הדין התבססה, כאמור, על כך שהתשתית הראייתית למקור הפרסום והאותנטיות שלו היתה חסרה. אין זה המקרה שלפני, וממילא אין מקום להידרש לקביעות שניתנו בהכרעת הדין בעניין.

17. קביעת בית המשפט בהכרעת הדין בדבר קיומו של ספק לגבי זהות בעל החשבון בו נעשה הפרסום בטוויטר נסובה, בין היתר, על הצגה החלקית של הפרסום, כאמור. מעבר לכך, נקבע בהכרעת הדין, כי אחר שרון ציין בחקירתו את זהותה של הגב' דפנה רייף שעבדה כמנהלת הדיגיטל בתכנית הרדיו, ואת הטענה בדבר קיומם של חשבונות פיקטיביים, היה על דורון לבקש זימונה כעדת הזמה וכן לבקש להציג ראיה להזמת טענה זו. בית המשפט התרשם, כי בחירתו של דורון שלא לעשות כן עולה כשלעצמה כדי ספק סביר בדבר זהות בעל חשבון הטוויטר ממנו נעשה הפרסום (שם).

אך במקרה שלפני, צורפה לכתב התביעה ראיה לפרסום בטוויטר מחשבוננו האישי של רון. ניתנה לרון ההזדמנות להפריך ראיה זו, אך הוא ביכר שלא לעשות כן, ואף נמנע מכל התייחסות אליה בסיכומיו. באשר לטענה לקיומם של חשבונות פיקטיביים, רון בחר שלא להציג ראיות לביסוס טענותיו בעניין החשבונות הפיקטיביים, ולא סתר הרושם בדבר אחריותו לפרסום.

על כן אין בהכרעת הדין ובנימוקה כדי להשליך על הקביעה בהליך זה בדבר אחריות רון לפרסום בטוויטר. גם אם הראיות אינן מובילות למסקנה אפשרית אחת כי רון הוא שפרסם את הפרסום בטוויטר, הרי שגרסת דורון, כי רון אחראי לפרסום, מסתברת יותר מגרסת רון.

הפרסומים עולים כדי לשון הרע

18. בהתאם לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), לשון הרע היא, בין היתר, פרסום של דבר שעלול להשפיל, לבזות או לפגוע במשלח ידו של מי שמיוחס לו אותו דבר. הפרסומים בתכנית הרדיו ובטוויטר באים בגדרה של הגדרת "פרסום" בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, אשר זו לשונה:

2. (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

19. לא כל התבטאות מכפישה או קללה מקימה עילת תביעה על פי חוק איסור לשון הרע. יש להתחשב באקלים החברתי בו אנו חיים, בתדירות השימוש בשפה בוטה כשפת רחוב, ובאפקט שעשוי להיות לכל התבטאות החורגת מן השורה. זאת בפרט כאשר ההתבטאויות נאמרות בפלטפורמות בהן מקובל להשתמש בלשון משולחת (שנהר, בעמ' 131). ההכרעה בשאלה האם מדובר בלשון הרע תתחשב, אם כן, בנסיבות העניין, ובהקשר בו נאמרו הדברים (ע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269 (1966); שנהר, בעמ' 132).

על פניו, כמעט כל אחד מהגידופים בהם השתמש הנתבע – כאשר הוא נבחן כשלעצמו – בא בגדרה של אותה שפת רחוב נמוכה, ששימוש חד פעמי בה, לא היה מקים עילת תביעה על פי חוק איסור לשון הרע.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהבוטות של חלק מכינויי הגנאי שהוטחו בדורון בתכנית הרדיו, ואף לא מהאפקט המצטבר של ריבוי הכינויים.

איני מקבלת את טענת רון כי מדובר בפרסום העולה כדי "זוטי דברים". על פי אמות מידה אובייקטיביות, נדמה כי האדם הסביר היה חש כי פרסומם של התכנים האלה עלול להשפילו בעיני הבריות, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז או לעג מצידם, לבזותו, ואף לפגוע במשלח ידו (להרחבה במבחן האובייקטיביות לשם תחולת הגדרת "לשון הרע" ו"פרסום" לשון הרע ראו, בין היתר, בע"א 740/86 יגאל תומרקין נ' אליקים העצני, פ"ד מג(2) 337). יש, לפיכך, לראות בהתבטאויות אלה כפוגעניות וכמקימות אחריות למשמיען על פי חוק.

20. אמירותיו של רון נחזות כחריפות ובוטות אף בהתחשב בפלטפורמה בה נאמרו הדברים, בשידור של תכנית רדיו העוסקת בספורט, בנוכחות מגישים אחרים. אינדיקציה מסוימת לכך ניתן למצוא בהסתייגותם של השותפים לשידור מהדברים. כעולה מתמלול המקטע הרלוונטי מתכנית הרדיו (מוצג ת/1) אריה הגיב לדבריו של רון: "תת אדם באמת נפולת ריקבון של... במילים: "די די". דובר נוסף הגיב במילים: "אבל מה זה ריקבון זה קצת קשה", ובהמשך הגיב לדבריו של רון: "ערמה של רקמות רקובות שחבל על האוויר שהוא נושם" במילים: "די די די די". בהמשך אמר הדובר: "זאת לא תוכנית שפוגעים באנשים פה (קולות צחוק)", וכן: "אנחנו לא תוכנית שפוגעים באנשים סתם... אנחנו הקונספט של התוכנית הזאת הוא רגוע". נדמה כי אמירות אלה, אף אם נדמה כי נאמרו בנימה מבודחת, ביקשו למתן את דבריו של רון. מעבר לכך, אף אחד מהדוברים האחרים לא נקט במונחים כה חריפים. בכך יש משום עדות מסויימת לכך שדבריו של רון חרגו מאמות המידה המקובלות בתכניות ספורט.

על כן יש לראות בפרסומים ככאלה הבאים בגדרה של לשון הרע, כהגדרתה בסעיף 1 לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

הגנת תום הלב

21. לטענת רון, עומדת לו הגנת תום הלב, המעוגנת בהוראת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. זאת מאחר שהפרסום נעשה בעקבות כך שדורון העניק סטיירה לשחקן אחר בעבר, והוקלט מוציא מפיו איומים לפגוע ברון בהווה, כך שדורון לא בא לתביעה זו בידיים נקיות.

על רקע האמור, טען רון לתחולת הוראת סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, לפיה היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום, וכן טען לתחולת הוראת סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע, לפיה הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של המפרסם של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר. עוד טען רון, כי יש לראות בפרסום משום הבעת דעה על התנהגות הנפגע בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה ההתנהגות, בהתאם להוראת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע. בנוסף טען, כי הפרסום הוא ביקורת על פעולה שעשה דורון בפומבי, העולה כדי הבעת דעה על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של דורון, במידה שהתגלו באותה פעולה, בהתאם להוראת סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע.

אין בידי לקבל טענות אלה.

22. בהתאם להוראת סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע, הנטל הוא על המפרסם להוכיח כי עשה את הפרסום באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15, וכן כי הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן הנסיבות, על מנת שתחול עליו החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב.

במקרה דנן, לא מצאתי כי מתקיימות הנסיבות המנויות בסעיף 15(2) ו-15(3) כנטען. בניגוד לאופן הצגת הדברים, רון לא הוכיח כי חלה עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לביצוע הפרסומים במתכונת בה בוצעו. על כן לא ניתן לראות בפרסומים ככאלה המגנים על ענין אישי כשר של רון כלפי דורון, ואף רון עצמו נמנע מלפרט בסיכומיו על איזה עניין אישי כשר ביקש להגן באמצעות הפרסומים.

באשר לנסיבות המפורטות בסעיפים 15(4) ו-15(6), איני מתרשמת כי הטחת כינויי גנאי במתכונת שנעשתה עולה כדי "הבעת דעה" או כדי "ביקורת" עניינית ולגיטימית על התנהגות דורון. חומרת הפרסומים נעוצה בכך שהם מתייחסים לגופו של אדם ולא למעשיו, תוך שימוש במונחים חריפים באופן קיצוני. אין דבר בין רצף זה של ביטויים לבין הבעת דעה או ביקורת.

אף אין לראות בפרסומים משום הבעת דעה של פרשן או מבקר, שיכולה לעיתים להיות וולגרית או בוטה, כפי שביקש רון להציג. רון הפנה, בהקשר זה, לעדותו של נדב צנציפר, כתב הספורט שהשתתף בתכנית בה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

השמיע דורון את האיומים הנטענים כלפי רון, בהליך הפלילי. נדב התייחס לשפה הבוטה בה נקט רון, שלדבריו נהוגה בשידורי ספורט, אף כי הביע הסתייגותו מהשימוש בה, ובלשונו: "בעולם הערכים שלי זה לא נמצא בעולם תקשורת הספורט לצערי זה נמצא" (עמ' 104, שורות 2, 4). בהינתן כי נדב לא נכח בתכנית הרדיו בה פרסם רון את הדברים, ונוכח התייחסותו המסוייגת של נדב מדברים אלה, איני מתרשמת כי די באמירות אלה כדי להכשיר את הפרסומים כהבעת דעה לגיטימית. אף אזכיר את נסיונם של שותפיו של רון לשידור בתכנית הרדיו למתן את דבריו של רון. הסתייגויותם של כל הגורמים המדוברים מהשפה בה נקט רון דווקא מייצרת את הרושם כי מדובר בהתבטאויות חריגות אף ביחס לסטנדרטים המקובלים בשידורי ספורט.

23. הפרסומים חרגו מתחום הסביר בנסיבות, וככאלה אין לראותם כפרסומים בתום לב, בהתאם להוראת סעיף 16 האמורה. אין המדובר בפרסומים מידתיים. בתכנית הרדיו נקט רון בשפה בוטה יתר על המידה, תוך שימוש בכינויי גנאי מרובים, שהודהו בפרסום נוסף בטוויטר, בו אף הוחמרו הביטויים.

גם אם ניתן היה לראות בפרסומים ככאלה החוסים תחת הגנת סעיפי המשנה של סעיף 15, הרי שעדיין, לא היה מקום להכיר בהגנת תום הלב. זאת מאחר שבהתאם לסעיף 16(ב)(3) לחוק תחול חזקת חוסר תום הלב על המפרסם, במקרה בו התכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15 לחוק. מידת הפגיעה בדורון גדולה לעין ערוך מהמידה שהיתה סבירה לשם הגנת הערכים כנטען. אם ביקש רון להביע דעה או לבקר את התנהגותו של דורון, לא היה בכך כדי להצדיק פרסומים קשים שכאלה, אשר יש בהם כדי להעליב ולהביע זלזול.

24. לטענת רון, יש לראות בהתנהלותו של דורון שאיים על רון משום "קינטור קבוע" של דורון את רון. לדבריו, קינטור זה עשוי היה לעורר אצל אדם רגיל את התגובה שהיתה במקרה דנן, וככזה הוא מצדיק, לדברי רון, לפטור אותו מחבות, בהתאם להוראת סעיף 65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

האירוע עליו דיבר רון התרחש ביום 9.4.2018. דורון התראיין בתכנית "יציע הספורט", ששודרה בערוץ הספורט בטלוויזיה, בהנחיית רון (להלן: "תכנית הטלוויזיה"). במהלך הראיון, אמר דורון לרון את המילים הבאות:

"אני רק אומר לך ומזהיר אותך... אני מזהיר אותך... אני מזהיר אותך... אם אתה..."

אני מזהיר אותך. מה לעשות? תיכף אני אזרוק לך איזה משהו בתוך הראש כמו שעף עליד בגבעתיים."

האירוע בגבעתיים אליו התייחס דורון בדבריו התרחש ביום 10.10.2012, עת הותקף רון במכת אגרון בראשו, בעודו בתוך רכבו בגבעתיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

25. האיזמים בהם נקט דורון כלפי רון אינם עולים כדי "קנטור קבוע", כפי טענת רון. מדובר באירוע חד פעמי, שהתרחש כשבעה חודשים קודם לתכנית הרדיו, ולא באירוע מתמשך, כפי שביקש רון להציג.

למעלה מכך, איני מתרשמת כי היתה הלימה בין התנהגותו הבלתי מוצדקת של דורון כלפי רון לבין חריפות הפרסומים של רון כנגדו.

פרסומיו של רון והשפה המשתלחת בה נעשה שימוש בפרסומים אלה - לא היו מידיתיים בנסיבות העניין, ואין בהתנהגותו של דורון כאמור כדי להכשירם. עם זאת, אתחשב בהתנהגותו של דורון בקביעת סכומי הפיצוי, כפי שארחיב להלן.

התביעה לא הוגשה בשיהוי ואין לראותה כתביעת השתקה

26. לטענת רון התביעה הוגשה בשיהוי ניכר, כאשר הפרסום בתכנית הרדיו לא השפיע על דורון בזמן אמת. דורון בחר להגיש התביעה רק כחלוף מספר שנים, לאחר שהפסיד בהליך הפלילי ובערעור שהגיש על הכרעת הדין. אך הכרעת הדין ניתנה ביום 10.5.20 והתביעה דנן הוגשה ביום 22.6.20. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 42א לפקודת הראיות וסעיף 24 לחוק איסור לשון הרע, אודותיהם הרחבתי לעיל, בדבר האפשרות לקיום משפט אזרחי לאחר משפט פלילי, אין התביעה לוקה בשיהוי.

27. עוד טען רון, כי בהתחשב בכך שמדובר בתביעה שהוגשה לאחר דחיית הקובלנה הפלילית והערעור על הכרעת הדין בעניינה, יש לראותה כשימוש לרעה בהליכי משפט ובזמן שיפוטי. רון הוסיף וטען, כי התביעה מבקשת לאיים על פרשן מלהביע דעות, וכי תכליתה האמיתית היא הפחדה, וניסיון להשתיקו. אך התביעה נמצאה מוצדקת, כאמור. אף לא התרשמתי כי יש בה משום איום, הפחדה או ניסיון השתקה, שכן הפרסומים מושא התביעה אינם הבעת דעה לגיטימית אותה יש לעודד, כי אם השמעת כינויי גנאי, שאין להם מקום.

הנזק וגובה הפיצוי

28. בהתאם להוראות סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע ולהלכה הפסוקה, בפסיקת הפיצוי הסטטוטורי, המעוגן בהוראות סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, יתחשב בית המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה בשמו הטוב של התובע, במידת הפסול בהתנהגותו של הנתבע, באופי הפגיעה ונסיבותיה, מעמד הפוגע והנפגע, היקף תפוצת הפרסום, והתנהגות התובע קודם לפרסום (ת"א 14-11-14264 כנמ נ' גינבורסקי (פורסם במאגרים 4.1.2018); ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד דניאל (פורסם במאגרים 14.3.2016); רע"א 3832/11 פישביין נ' מומבך (פורסם במאגרים 18.1.2012); ע"א 89/04 נדלמן נ' שרנסקי (פורסם במאגרים 4.8.08)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

במקרה שלפני, עסקינן בשני פרסומים, האחד בתכנית הרדיו והשני בציוץ בטוויטר מחשבונו האישי של רון. הפרסומים כללו ביטויים מכפישים, כינויי גנאי והעלבות כלפי דורון. הפרסום בטוויטר חזר על חלק מכינויי הגנאי וההעלבות וכן ייחס לדורון התנהלות מאיימת. על אף חומרת ההתבטאויות כלפי דורון, אודותיה הרחבתי לעיל, מידת הפגיעה המיוחסת לפרסומים הכוללים כינויי גנאי והכפשות בפסיקה מצויה ברף הנמוך. באשר לייחוס ההתנהלות המאיימת לדורון בפרסום שבטוויטר, אמירה זו נוגעת לאירוע האיומים שהשמיע דורון כלפי רון בתכנית הטלוויזיה, ויש להתחשב בכך לעניין הפיצוי, כפי שאבאר להלן.

אין לראות בכל אחת מהאמירות שביטא רון בתכנית הרדיו ובטוויטר משום פרסום העומד בפני עצמו. יש לראות בכל האמירות שנאמרו בתכנית הרדיו ובטוויטר משום קמפיין אחד, בהינתן רצף הפרסומים וסמיכותם, ומאחר שכולם מתייחסים לאותו העניין (וראו בעניין זה ע"א (ת"א) 36859-11-18 יעקב בוזגלו נ' מרדכי פשצקי (פורסם במאגרים, 13.2.19); ת"א 14264-11-14 כנפו נ' גינבורסקי (פורסם במאגרים, 20.12.16).

29. היקף החשיפה לפרסומים היה משמעותי. הפרסום הראשון נעשה בתכנית רדיו פופולארית. רון עצמו העיד בחקירתו בהליך הפלילי כי לתכניתו 125,000 מאזינים (עמ' 55, שורה 33). איני מקבלת את טענת רון כי מדובר בפרסום של מה בכך, שהתרחש על פני מספר שניות בודדות בלבד. בהינתן פרק הזמן הקצר שנקצב לכתחילה לדיון בדורון, ובהינתן כי עסקינן בתכנית רדיו דינאמית, נפח המלל שהקדיש רון להכפשתו של דורון משמעותי, ואינו ניתן לביטול, בפרט לאחר שהמסרים הודהדו בהמשך בפרסום בטוויטר. בהינתן מעמדו של רון ופופולאריות תכנית הרדיו, ניתן לשער כי כמות בלתי מבוטלת של אנשים נחשפה אף לפרסום בטוויטר.

מעבר לכך, ראוי להתחשב בהתנהלותו של רון לאחר הפרסומים – רון דבק בהתבטאויות הפוגעניות, ולא הביע חרטה פומבית עליהן, וגם בכך יש כדי להשליך על גובה הפיצוי (ראו: ע"א 89/04 נדלמן נ' שרנסקי, בפסקה 53 (פורסם במאגרים 4.8.08); רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, נה(5) 510 (2001), בפסקה 19). רון הבהיר בחקירתו כי בכוונתו לדבוק בדברים ואף לחזור עליהם, ובלשונו (במענה לשאלה: "כל פעם שיעלו את השם של ג'מצי אתה תגידי את אותו הדבר?"): "אני אחפש ביטוי אחר כדי לבטל את נוכחותו ביקום" (עמ' 93, שורה 17, וכן ראו בשורות 14, 22 ו-24). הוא אף הדגיש, כי אין בכוונתו להתנצל, ובלשונו: "לשאלתך לא ציפיתי להתנצלות מצד מכבי ת"א או דורון על אף שהמנכ"ל התנצל, אבל איני מצפה להתנצלות ממכבי או מדורון ואיני מצפה שהם יצפו להתנצלות ממני" (עמ' 60, שורות 11 – 13), וכן: "לא התנצלתי בפניו וגם לא אתנצל אחרי המתקפה האלימה והנבזית ... " (שם, שורה 19).

30. בהתאם להוראות סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, רשאי בית המשפט לחייב בכפל הפיצוי הסטטוטורי, אם יתרשם כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע. לטענת דורון, יש לחייב את רון בכפל פיצוי, שכן הפרסומים נעשו ממניע של נקמה. הדברים לא נאמרו באופן ספונטאני ובלתי מתוכנן, ברגע של כעס, כי אם היו מתוכננים, ונאמרו במענה לאירוע בו איים דורון על רון בתכנית הטלוויזיה וכוונה לפגוע בדורון. זאת כעולה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

מהתנהלות רון לאחר הפרסומים, לרבות במסגרת ההליך המשפטי. דורון הפנה, בין היתר, לעדותו של רון בחקירתו בהליך הפלילי, לפיה אמר את הדברים בתכנית הרדיו בתגובה להתנהגות דורון בתכנית הטלוויזיה (עמ' 52, שורה 28), וכן לדבריו לפיהם בכוונתו לשוב ולנקוט בשפה זו כלפי דורון, כמצוטט לעיל.

אכן, אין לראות באמירותיו של רון משום התבטאות אגבית ונטולת הקשר. רון חזר וביטא אמירות בוטות כלפי דורון, למרות מסרים ממתנים מצד שותפיו לשידור. מעבר לכך, רון שב על הדברים בפרסום בטוויטר, שעות לאחר הפרסום בתכנית הרדיו. אך לא הוכחה "כוונה לפגוע" מצידו של רון.

31. בהתאם להלכה הפסוקה, המבחנים להוכחת "כוונה לפגוע" לצורך העבירה הפלילית של לשון הרע בהתאם להוראת סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, חלים אף לשם הוכחת "כוונה לפגוע" לצרכי כפל פיצוי לפי הוראת סעיף 7א(ג), האמורה (ראו למשל בע"א 32031-10-12 דנון תקשורת תדמיתית בע"מ נ' הרב אמנון יצחק, בפסקה 14 (פורסם במאגרים 09.05.2013, להלן: "עניין דנון תקשורת"). בהתאם, נדרשת הוכחת כוונה של ממש להרע לאחר, המונעת מזדון ורשעות, או ממזימות ארסיות (עניין דנון תקשורת, בפסקה 19, וכן ע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת פ"ד לט(3), 205, 281 – 219).

כוונה של ממש שכזו לא הוכחה במקרה שלפני. תוכן הפרסומים ואופיים אינם מלמדים כשלעצמם על כוונה שכזאת, בהינתן רף חומרת השמעתם הנמוך ופוטנציאל הנזק המתון שהם מייצרים.

מסקנה זו מתחייבת מסגנונו של רון, שנוהג לתת דרור ללשונו ולקולמוסו בשידוריו ובפרסומיו בטוויטר. אפנה, בהקשר זה לעדותו של אלי דריקס, מנכ"ל מכבי תל אביב, בהליך הפלילי, לפיה הדברים שאמר רון בתכנית הרדיו אינם יוצאים דופן וכי "הרבה מאוד פעמים הוא בוטה בהתנהלות שלו כעיתונאי" (עמ' 86, שורות 10 – 11). אף שאין בסגנון זה כדי להכשיר את הפרסומים, כמבואר לעיל, הרי שיש בכך כדי ללמד כי אלו לא נעשו מתוך כוונה לפגוע, כי אם כדרך ביטוי שגורה של רון.

אף אין די בהתנהלותו של רון לאחר הפרסומים וסירובו להתנצל – כדי להצדיק כפל הפיצוי כנטען. לכל היותר מלמדת התנהלות זו על הכעס של רון כלפי דורון, אך לא על כוונה לפגוע, כאמור.

מעבר לכך, אין באירוע האיומים שהשמיע דורון כלפי רון בתכנית הטלוויזיה, או ביחסים העכורים שבין רון לבין מועדון מכבי תל אביב (אליו משתייך דורון) כדי ללמד על כוונה של ממש להרע לדורון. לא הוצגו פרסומים שליליים נגד דורון מטעמו של רון עד לתכנית הרדיו, כשבעה חודשים לאחר תכנית הטלוויזיה. גם בתכנית הרדיו, נמנע רון מכל התייחסות לאירוע האיומים או למועדון מכבי תל אביב בפרסום בתכנית הרדיו. הוא התמקד אך בהטחת כינויי גנאי בדורון. בפרסום בטוויטר אמנם התייחס רון למועדון מכבי תל אביב, וייחס לדורון שימוש "במטריה של מכבי תל אביב" כדי לאיים על אחרים. אך נמנע מלהשמיץ באופן מפורש את מועדון מכבי תל אביב. עיתוי הפרסום, כשבעה חודשים אחר אירוע האיומים, ואופיו של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53246-06-20 ג'מצי נ' קופמן

הפרסום, שהסתכם בכינויי גנאי ובהעלבות – כל אלה תומכים במסקנה כי אין עסקינן בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, בהתאם לאמות המידה שנסקרו לעיל.

32. כפי שהרחבתי לעיל, דבריו של רון לא נאמרו בחלל הריק, כי אם בהתייחס לאירוע השמעת האיומים בתכנית הטלוויזיה. איומים אלה תרמו להחרפת מערכת היחסים, ויש בהם כשלעצמם כדי ללמד כי אין מקום לזכות את דורון בפיצוי מוגבר. זאת מאחר שבהתאם להלכה הפסוקה, קודם לפסיקת פיצוי מוגבר כאמור, צריך בית המשפט להיווכח, שהנפגע עצמו חף מכל אחריות לאירוע, וכי נהג כהוגן כלפי הפוגע. על כן גם אם אין הלימה בין התנהלותו של דורון לבין תגובתו של רון הרי שהאירוע שקדם לפרסומים מעמיד בספק את הזכאות לפיצוי מוגבר (ע"א 1370/91 משעור נ' חביבי, מז(1) 535, 538 (1993)).

ראוי להתחשב באיומים שהשמיע דורון כלפי רון בתכנית הטלוויזיה בקביעת הפיצוי, לבטח ככל שהדברים נוגעים לייחוס התנהגות עבריינית ומאיימת לדורון בפרסום בטוויטר. לצד זאת, לא התרשמתי כי יש מקום לקיזוז משמעותי של הפיצוי בגין הפרה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין וסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בשל אירוע האיומים המדובר, כטענת רון. זאת בפרט מאחר שלא הוכח נזק בר פיצוי בגין האיומים שהשמיע דורון כלפי רון.

33. לדברי רון דורון לא פעל להקטנת הנזק. דורון נמנע מלעלות לשידור, על אף שאריה שוחח עימו בזמן אמת והציע לו לעשות כן. עוד טען רון, כי דורון אף לא ביקש התנצלות בעניין. מעבר לכך, טען רון, כי בתכנית הרדיו ציין אריה כי דורון סטר לשחקן אחר והושעה. הוא טען כי דבריו אלה של אריה חמורים בהרבה מהדברים שרון השמיע, אך לא הוגשה תביעה כנגד אריה, והדבר אומר דרשני.

אין בידי לקבל טענות אלה.

לא ניתן להלין על דורון שבחר שלא לעלות לשידור בזמן אמת. בהינתן אופי התבטאויותיו של רון באותה תכנית רדיו, נחישותו להשמיען אף לאחר התכנית והבהרותיו כי אינו מתנצל על פרסומיו, הרי שספק אם עליה של דורון לשידור או דרישת התנצלות מצד דורון היו אכן תורמים להקטנת הנזק. אף לא מצאתי כי יש בבחירתו של דורון שלא לתבוע את אריה משום טענת הגנה רלוונטית. במאמר מוסגר, ולמעלה מן הצורך, אני מתרשמת כי אמירות ענייניות בדבר אירועים בהם היה דורון מעורב בעבר מצידו של אריה עשויות להיות לגיטימיות יותר מכינויי גנאי חסרי תכלית ועניין לציבור.

34. לאור האמור, אני מתרשמת כי יש להעמיד את הפיצוי על הפרסומים על סך של 25,000 ₪. פיצוי זה מתחשב באופי ההשמצות, מידת חומרתן והיקפן, ברקע לפרסומים, בהתנהלות דורון קודם לביצועם, ומאידך גיסא בהתנהלות רון לאחר ביצועם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-06-53246 ג'מצי נ' קופמן

סוף דבר

35. אני מחייבת את הנתבע, רון קופמן, לשלם לתובע, דורון ג'מצי, סך של 25,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום המלא בפועל.

בנוסף, ישלם רון שיעור של 8.5% מאגרת בית המשפט, כפי ששולמה (כיחס שבין סכום הפיצוי שנפסק לבין סכום התביעה המתוקן), וכן הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 8,500 ₪.

הסכום הכולל ישולם בתוך 30 ימים.

בפסיקת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד התחשבתי באופן הענייני בו ניהלו הצדדים את ההליך, ולצד זאת בפער שבין סכום התביעה (300,000 ₪) לבין הסכום בו חויב רון בפועל.

ניתן היום, ב' תמוז תשפ"ג, 21 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

פנינה נויבירט

